

Nicke Sjödén

Om värdet av att läsa till slut

Litet tidigt kanske, men rätt som det är, så är det dags. Börja planera redan idag.

Hur många av herrskapet har satt ihop en hammock? Eller gjort annat vårgöra? Hur många av er som bläddrar i denna tidning har läst instruktionsboken för diverse trädgårdsapparater till slutet? Nej, jag tänkte väl det.

Ni gör precis som jag – ni läser början, ni får i gång hela rasket och berömmar teknikens alla framsteg. Det surrar och det dånar och grässtrån går av och lövsly faller och man känner sig som en moderniserad andraplansstatist i nån bonderoman av Ivar Lo-Johansson. Resten av boken slänger man in i nåt avsidet skåp – det vill säga man slänger ju in hela boken, men dess senare halva får förbli som del 2 av Heidenstams "Hans Alienus" – oläst.

Men sen - efter sista gräsklippningen och sista jordfräsandet och sista mossrivningen och sista kantklippningen och sista lövslyröjningen och sista häckhuggningen och sista fällda björken och sista lövblåsningen och sista gudvetaltit – då har ni glömt att den där boken finns. I stället släpar ni med en lättnadens suck in diverse maskiner i redskapsboden, välter skottkärran över hela maskinparken och går i ide. Möjligen baxar ni ut snöslungan och alla skovlarna och känner er duktiga inför denna framförhållning.

Däremot bortser ni från allt som står på slutet i instruktionerna. Det där om att göra rent och byta olja och putsa förgasare och noppa drivhjul och rensa avlopp och länsa utblås och fila kedjor och göra allt som ni räddades att göra i den tyvärr olästa delen i den medföl-

jande manualen. Nej, in med hela skiten och skottkärran över, är valspråket. Hammocken bär man in i en ryggsäck – stänger och hyskor och hampor och små jävliga fjädrar och stag...rubbet går in i en vanlig Fjällräven-säck.

Sen kommer våren – småfåglar och häggar och nyutslagna ölburkar i dikesrenarna och strax är det dags att baxa ut vårbruksmaskinerna igen. Gick de i gång i fjol ska de väl gå i gång i år, lyder det inre resonemanget. Klart man kollar att oljenivån är den rätta – även om man något litet förvånas över vilken tunnflytande och bensindoftande olja som används i såna här maskiner.

Därpå för man med silkesmjuka fingrar en fastrostad liten spak till en symbol som liknar en huvudperson i Ringaren från Notre Dame – det är en sköldpadda som betyder 'choke' inser man senare. Sen är det bara att rycka i snöret. Och rycka i snöret. Och rycka av snöret. Snörhållaren på de flesta gräsklippare är av samma typ som den där graven som vi sett att Birger Jarl sannolikt förvarats i. Omöjlig att få upp utan två järnspekt och en rulle trotlystubin med andra ord.

Då skiter man i att gräset är långt – det är ju bara trevligt att ställa hammocken i litet fotknölslångt gräs.

I min barndom hade en del människor nåt trolltyg som kallades 'bjära'. Den var gjord av ullgarn och litet blod och några hudflagor och hade den egenskapen att den kunde dra godsaker – hö och smör och goda älgpass till dess ägare. Visserligen fick ägaren i gengäld lova bort sin eviga sin själ till djävulen, men litet får man ju offra också, resoneras det. Nån rackare i mitt grannskap har en

sån där bjära än idag – fast en litet mer specialiserad rackare. Smör och kött betraktar den med ett överlägset leende – däremot är den som en igel på hammockar, eller i vart fall delar av sådana. Om 237 delar av hammocken ligger på plats i – ja, ryggsäcken ni minns – så nog är den viktiga tvåhundra-trettioåttonde borta. Ofta det där staget som ska hålla en vilandes lekamen i dess enda naturliga läge – det horisontella. Hela paulunen pekar neråt som svensk ekonomi ungefär och man kan inte bestämma sig för om man vill ha blodet i huvudet eller i lilltån. Blod ska man ha i magen för det är där man har jobbet – matsmältningen.

Å andra sidan är det bra om delar fattas. Då behöver man inte bläddra hit och dit och undra hur man ska göra för att få ihop eller i gång eländet. Om nu hammockar över huvud taget går i gång, ens med den mest detaljrika beskrivning.

Nicke Sjödén